

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài:
Tản Mạn Biên Hoà: Lão Nho Nơi Góc Phố của đồng
hương **Văn Lang**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính
mời.

Trân trọng.

Đường Nguyễn Hữu Cảnh ngay góc tiệm chụp hình Phạm Lung

LÃO NHO NƠI GÓC PHỐ

Văn Lang

Góc phố quen thuộc trên đường Nguyễn Hữu Cảnh đối diện
tiệm chụp hình Phạm Lung, ngót cũng hơn hai mươi năm,
có một lão nho hành nghề viết đối liễn mỗi dịp Xuân về,
Tết đến.

Cứ thấy nhóm chợ Tết ở khu nhà lồng chợ Biên Hoà thì ngoài này lão nho đã có một quầy hàng viết lách nho nhỏ, nhưng cũng sắc màu đỏ thắm phới giấy hồng đơn tung bay trong gió Xuân. Tết xưa, lão nho mỗi khi ra ngòi viết câu đối là vận áo dài khăn đen, tươm tất chỉnh tề, nhâm nhi tách trà thơm, chậm rãi tung bay nhưng đường nét rồng bay phượng múa những câu thơ nho sâu sắc mà đượm tình.

Ngày trước trong thuở thanh bình, người đến xin câu đối viết chữ cũng thanh nhàn, nho nhã như người viết đối. Người ta am hiểu và trân quý những tác phẩm mà người đời thường khen tặng hai chữ tri kỷ hữu duyên. Mang về nhà người ta treo nơi trang trọng nhất trong ngôi nhà như bàn thờ hay phòng khách. Đơn sơ chỉ là mực tàu đen trên giấy hồng đơn đỏ mà nét chữ ấy, câu liễn ấy mang hồn Việt một nét sâu sắc, mặc dù nội dung và hình thức đều mang tính Hán Ngữ.

Người xưa phải là những bậc nho gia, hay gia đình gia phong danh giá mới am hiểu và thưởng thức tranh thơ hay liễn đối, nên vậy người xưa trân trọng những bậc lão nho như một người tri âm. Người ta cảm nhận rằng liễn đối trong ngày Tết như đem lại một điều may mắn trong năm, liễn đối luôn là một cặp tượng trưng cho sự sum vầy còn giấy đỏ ý nghĩa đem lại điều phúc lộc may mắn.

Tết nay, thời cuộc thay đổi con người cũng gần như đổi khác. Những ngày Xuân về, lão nho, mặc cho chuyện nhân tình thế thái, vẫn đều đặn hay nói cách khác hơn là vẫn thủy chung với sạp viết chữ nho nhỏ, như thoả cái nỗi nhớ

hoài thương. Giờ đây, đời sống đòi thay con người ta không con ưa chuộng liễng đôi mực tàu giấy đỏ mà thay thế vào đó là những món hàng ngoại nhập đủ màu sắc liễng nhưng đỏ in chữ nhũ vàng nhập khẩu từ Trung Quốc đã chiếm hết những quầy hàng khu phố chợ và len lỏi vào từng góc ngách những gia đình.

Ban đầu để theo kịp thời thế, lão nho cũng bôn ba tìm phương viết chữ lên giấy đỏ thay bằng mực tàu viết bằng sơn nhũ vàng cho đẹp và lạ, nhưng nét viết sao nó vô hồn đến lạ. Những nét thẳng hoa đường như bị đứt quãng một cách nghẹn ngào, những nét sổ nét ngang, nét móc đường như không còn tinh tế như trước nữa. Lão nho quyết định dẹp bỏ loại phương thức ấy và quay về với mực đen cũng như sơn sắc với chỗ viết lách mấy mươi năm của lão.

Người qua kẻ lại chỉ dòm lão như hoài niệm với một ông già râu dài tóc bạc, thời buổi này mà còn khăn đóng áo dài, người ta có máy in ra hàng loạt lão còn ngồi cặm cuội viết tay từng nét một. Chẳng ai quan tâm đến những nét đẹp ngày Xuân như lão, thỉnh thoảng một vài bạn trẻ tuổi đến xin chụp hình chung với lão, chắc vì thấy lão ăn mặc lạ đời hay là giống như một ông già trong chuyện cổ tích. Lão vẫn ngồi và làm những công việc mà lão trân quý. Người ta đi qua lại và mặc tình cho một lão nho cặm cuội dùi mình trong những hoài niệm và ký ức. Mấy mươi năm qua đi, nét mực tàu nay đã rung rung vì thời gian, lão nho vẫn cố gắng ngồi đó như cố gắng gom góp chút sức lực cuối cùng để gìn giữ những nét văn hoá truyền thống để lớp hậu sinh vẫn còn được nhìn thấy ông đồ già “bày mực tàu giấy đỏ bên phố đông người qua”.

Hình ảnh ấy sẽ dần chìm vào dĩ vãng để rồi gượng sống lại mỗi khi có dịp để kỷ niệm Xuân ủa về. Như lão nho kia một ngày cũng hoá ra người thiên cổ, và sẽ chẳng còn người nào biết giữ hồn cho nét thuần phong mỹ tục như Tết xưa và Tết nay.

Bởi lòng người đổi thay hay do thời cuộc thay đổi, những nét tinh hoa của truyền thống và văn hoa sẽ dần chìm vào dĩ vãng để rồi con người ta lại thờ ơ và bỏ lỡ tất cả mà chạy theo những thứ mới mẻ ưa chuộng theo thị hiếu, và trong định luật của tự nhiên cái gì hào nhoáng nhấp nháy sẽ chóng lụi tàn theo quy lực đào thải của cuộc đời. Chỉ có lòng người và sự trân quý xuất phát từ tận đáy lòng mới thật sự vĩnh cửu cùng thời gian.

Văn Lang